

‘Chantal, attentie... dertig seconden!’

Luc Caillet liet het knopje van de intercom los. Uit alle macht probeerde de geluidstechnicus zich op zijn werk te concentreren. Voortdurend schoot zijn blik naar de in het mengpaneel ingebouwde piekmeter. Het signaal kwam soms akelig dicht in de buurt van het rood. Uit de speakers, die links en rechts van hem hingen, klonk een reclamespotje.

Hij voelde hoe Christophe Bourdes in zijn nek stond te hijgen, met hem meekeek naar de digitale klok boven de ruit. Bijna twaalf uur. Op de drie computerschermen boven het mengpaneel liepen nog meer klokjes mee, maar dan in omgekeerde richting, aftellend. Felgekleurde blokken gaven aan welke geluidsfragmenten klaarstonden om in de uitzending te komen. Automatisch werd het laatste reclamespotje gestart. De vinger van de geluidstechnicus gleed weer naar het knopje van de intercom.

‘Twintig!’

De jonge vrouw achter de ruit had kort, blond haar en donkerbruine ogen. Ze gaf de geluidstechnicus een knikje. Daarna trok ze de microfoon dichterbij en schoof de koptelefoon over haar oren. Op de tafel voor haar lag een stapeltje papieren. Met haar tong maakte ze haar lippen nat en keek naar de andere kant van het glas. Christophe Bourdes was nu náást de geluidstechnicus komen staan. De beide mannen voerden een verhit gesprek, maar ze kon er geen woord van horen. Ze zag hoe Luc Christophe wegduwde en zich over de intercom boog.

‘Tien... ik zet je open!’

Ze ging op het puntje van haar stoel zitten, rechte haar rug. De spanning, vlak voor de uitzending, voelde prettig aan. Boven het glas lichtten de letters ON AIR rood op. In haar koptelefoon klonk de tune.

Radio Limousin Populaire... Nieuws... met... Chantal Zwart.

Getetter van blazers overgaand in imitatie telexgeratel. Ze legde haar wijsvinger op het papier en begon te lezen. ‘President ontvangt gedeputeerden uit Limousin... Ernstig ongeluk op de A20 bij Tulle... Grand Bourg vecht tegen sluiting postkantoor... het weer: onbewolkt met maxima van 23 tot 26 graden.’

Op de headlines volgde een doffe, galmende klap. Chantal schoof het bovenste blad papier aan de kant. ‘Twaalf uur, *bonjour*. De president ontvangt vandaag de gedeputeerden uit de Limousin. Op de agenda staan de problemen rond de aanleg van de hogesnelheidstrein Poitiers-Limoges...’ Haar stem klonk zakelijk en toch prettig. Ze las zonder een moment van aarzeling, na iedere zin onhoorbaar ademhalend.

Zoals gebruikelijk was het eerste item van de uitzending als laatste af geweest. Eén minuut voor twaalf was Christophe de spreekcel in gerend om de tekst onder haar neus te schuiven, met in zijn nek rode vlekken van opwinding.

‘Het bezoek aan de president stond al eerder dit jaar gepland. Maar vandaag was het dan zo ver. Gedeputeerde Auban was vanochtend positief over de uitkomst...’

Chantal zwaaide met haar rechterwijsvinger naar de geluidstechnicus, waarop Luc het eerste item startte. Hij stak zijn duim op. De kop van de uitzending was eraf. Niemand buiten de studio had iets gemerkt van de chaos die er twee minuten eerder nog had geheerst. Christophe had weer ouderwets lopen stressen, schreeuwen. In de herrie had Luc nog gemonteerd. Hij hoopte maar dat hij de juiste fragmenten aan elkaar had geknipt.

Julien Sax had in een hoekje van de studio gestaan, vlak naast de grote glazen ruit zodat Chantal hem niet kon zien. Ingrijpen

had geen enkele zin, zo wist hij uit ervaring. Als directeur kon hij alleen maar achteraf reageren. Anderen deden het werk. Toen Christophe met een hartgrondig *merde!* de studio was uitgestampt, had Julien laconiek zijn schouders opgehaald.

‘Gedeputeerde Auban, waar is uw vertrouwen op gebaseerd?’ vroeg de verslaggever op de band. ‘Onze departementen hebben in Parijs toch geen enkele prioriteit.’

‘Ach... eh... dat ben ik niet met u eens. Wij hebben de laatste jaren enorm geïnvesteerd in een goede relatie met de regering. Ik ben er... eh... van overtuigd dat dat vandaag zijn vruchten zal afwerpen...’

1.13... 1.12... 1.11...

Op een van de computerschermen boven het mengpaneel liep de tijd van het eerste item. Luc had het geluid zachter gezet en belde de verslaggever die over het ongeluk op de A20 moest berichten. In de spreekcel nam Chantal een slok water. Een paar kleine berichten, daarna zou ze verbinding hebben met Patrick, die ergens langs de snelweg stond. Ze liep de vragen die ze had voorbereid nog eens door.

‘Hè hè,’ zuchtte Luc, ‘we kunnen weer werken.’

Julien knikte. Ondertussen dacht hij aan het gesprek dat hij zo direct met zijn eindredacteur zou hebben. Het zoveelste. Christophe had de gewoonte vlak voor de uitzending het complete draaiboek om te gooien. Het was een uitstekende journalist, maar hij moest gewoon aan zijn bureau blijven zitten en geen paniek in de studio trappen. Het was niet eenvoudig om goede medewerkers aan te trekken die zich in de Limousin wilden vestigen. De streek, die uit de departementen Haute-Vienne, Creuse en Corrèze bestond, was meer iets voor vakantiegangers op leeftijd dan voor journalisten op zoek naar een dynamische werkplek. Bossen, weiden, kronkelende beekjes en dromerige, uit graniet opgetrokken huisjes. Rust, veel rust. Slechts één échte stad: Limoges. Verder wat suffe provincieplaatsjes, honderden slaperige dorpen en

een veelvoud aan gehuchten waar soms niet meer dan een handvol mensen woonde.

Julien was dan ook verbaasd geweest toen hij Chantals brief had ontvangen. Haar cv zag er veelbelovend uit. Ze was achttwintig, had een Franse moeder, een Nederlandse vader en de Franse nationaliteit. Ze was opgegroeid in Parijs, had in Utrecht de School voor Journalistiek gedaan en daarna nog twee jaar rechten gestudeerd aan de Sorbonne. Vanaf haar tweeëntwintigste werkte ze bij de radio. Via een hippe multicultizender was ze al snel bij het gerenommeerde France Inter terechtgekomen. Ze schreef dat ze aan een nieuwe uitdaging toe was en graag bij RLP aan de slag wilde. Bij de brief zat een foto van een knappe jonge vrouw met lang blond haar.

Hij was meteen gaan bellen. Zijn Parijse connecties hadden hem verzekerd dat Chantal Zwart een van de ‘rising stars’ van France Inter was. Dus had hij haar uitgenodigd voor een gesprek. Toen ze het restaurant aan de Place du Pr sidential binnenstapte, zag hij onmiddellijk dat ze haar haar had laten knippen. Het stond haar goed. Pittig. Ze was langer dan hij had gedacht, langer dan de meeste mannen. Slang. Vlot gekleed.

In het gesprek had ze zelfvertrouwen uitgestraald, hem honderduit gevraagd over RLP. Terwijl hij de belangrijkste informatie gaf – semicommercieel station met regionale overheid als belangrijke aandeelhouder, marktleider, met een vijftwintig man grote redactie, bla bla bla – hadden haar bruine ogen hem geen moment losgelaten.

‘Attentie... twintig seconden. Tulle hangt.’

De laatste woorden van gedeputeerde Auban kwamen eraan. ‘En daarom heb ik er alle vrouwen in, dat... eh... de president ons... eh... tegemoet zal komen.’

De technicus schoof het presentatiekanaal open. Chantal begon te lezen. ‘Gedeputeerde Auban vanochtend, nog vóór het gesprek met de president. In onze volgende bulletins houden wij u verder op de hoogte...’

Natuurlijk had Julien gevraagd waarom ze het warme nest van

France Inter wilde verlaten. Van Parijs naar de provincie, heel ongebruikelijk. Later had hij nog gebeld met zijn collega van France Inter. Maar die herhaalde de motieven die ze zelf ook genoemd had. Haar intenties leken in ieder geval oprecht en hij kon zich niet veroorloven zo'n kanjer te laten schieten. Vier maanden geleden was Chantal bij RLP begonnen. En vanaf de eerste dag was ze dé ster van de nieuwsredactie.

‘Aan de lijn nu onze verslaggever Patrick Lesage vanuit Tulle. Daar vond vanochtend op de A20 een ernstig auto-ongeluk plaats...’

Geroutineerd voerde ze het gesprek met de verslaggever. Tevreden hoorde Julien hoe ze de juiste vragen stelde en de verslaggever het gevoel gaf dat hij met wereldnieuws kwam. De anders gortdroge Lesage bloeide zo op dat ze moeite had hem tijdig af te kappen. Chantal was een aanwinst voor het station. Snel, intelligent en... verdomd aantrekkelijk. Ze was niet getrouwd. Of ze in Parijs een vriendje had, wist hij niet. In Limoges in ieder geval niet. Geen tijd. Ze was óf op de redactie óf op huizenjacht. Zolang ze nog niets had, woonde ze in een familiepension aan de rue Bourges. De eerste zes maanden kwamen de kosten daarvan voor rekening van RLP. Deze veel te royale ‘overgangsregeling’ had hij spontaan tijdens het sollicitatiegesprek aangeboden. Beetje impulsief. Maar daarvoor had RLP nu een ‘wereldster’. Wanneer hij 's avonds door de rue Bourges naar huis reed en haar zwarte Golf zag staan, voelde hij altijd de aandrang om even langs te wippen, haar te verrassen. Zou ze zo'n spontaan bezoekje op prijs stellen?

‘Goed gedaan.’

Achter de nieuwsdesk stak Evelyne Perrot haar duim op. Sinds de oprichting van RLP was ze directiesecretaresse en in de tijd die overbleef redactieassistente, zoals altijd de rust zelve te midden van al die opgewonden standjes.

‘Vond je?’

‘Ik zie de luistercijfers al omhoogschieten!’ Evelyne gaf een opvallend goede imitatie van Julien Sax weg, die tijdens vergaderingen de neiging had steeds hoger te gaan praten.

‘Ja, behalve dat...’ wierp Chantal tegen.

‘... de teksten veel te laat waren.’

‘Met wat meer voorbereiding klinkt het écht beter.’

‘Het was prima. En die teksten zul je nóóit...’

‘... op tijd krijgen!’

De beide vrouwen lachten.

Uit de luidsprekers klonk de uitzending. Een jingle met een pesterig, steeds lager klinkend melodietje.

‘O, wat jammer nou... fout.’

‘Geeft niet.’

‘Goed zo, dat is de juiste instelling. Prettige middag en tot de volgende keer...’ Geroutineerd serveerde dj Marc Lavane de deelnemer aan het populaire belspelletje af en herhaalde voor de zoveelste keer het dure 0900-nummer. Julien Clercs ‘Si l’on chantait’ werd gestart. Verder was het rustig. Computers zoemden in de wachtstand. De meeste redacteuren waren op reportage of de deur uit om – snel – ergens in de *Zone Industrielle Nord* iets te eten.

In het halletje naast de redactieruimte rinkelde de magnetron.

‘Je pizza.’ Evelyne stond op. ‘Frutti di mare. Blijf zitten.’

‘Lekker. Je bent een schat.’

Vanaf de eerste dag bij RLP had Chantal een zwak gehad voor Evelyne. Voor haar lachrimpeltjes, de wakkere blauwe ogen onder het halflange bruine haar, de humor van de vijfenveertigjarige door de wol geverfde redactieassistent. Brutale jonkies die nog geen berichtje zonder fouten konden schrijven, gefrustreerde zuurpruimen van verslaggevers, uit de kas graaiende directeurs, ze had het allemaal meegemaakt.

Na twee maanden had Evelyne haar uitgenodigd. Of ze zin had om bij haar thuis te komen eten? *Zin?* Ze had het een *eer* gevonden. De redactieassistent ging na het werk vaak genoeg met collega’s een borrel in de stad drinken, maar tot nu toe was Chantal niemand tegengekomen die een voet over de drempel van Evelyne’s appartement had gezet. Bovendien was ze blij om even aan haar sombere pensionkamer te kunnen ontsnappen. De koperreliëfs had ze van de muur gehaald en vervangen door twee vrolijke zomerjurken, maar aan het gifgroene behang viel niets te doen. Haar lichte meubels en kleurige aquarellen stonden opgeslagen in de garage van haar vader. Zodra ze een huis had, zou ze haar eigen wereld weer om zich heen hebben.

Chantal was naar de Haute Cité gereden en had haar auto aan de voet van de kathedraal geparkeerd. Ze had een cadeautje bij zich, tango’s van Piazzolla, ingepakt in goudkleurig papier. Het was een van de weinige cd’s die ze meegenomen had uit Parijs, maar aan de rue Bourges had ze het schijfje nog geen enkele keer gedraaid.

Evelyne probeerde de naam van de muzikant op het hoesje uit te spreken. ‘Carèl Cra-iè-oef?’

‘Carel Kraayenhof,’ verbeterde Chantal lachend. ‘Het is een Nederlander. In Argentinië wordt hij op handen gedragen.’

‘Merci!’

Ze had twee zoenen gekregen en was aan de houten keukentafel neergepoot met uitzicht op het oude stadscentrum.

‘Wit of rood?’

‘Wit.’

‘Goed zo!’

Evelyne had een fles Riesling d’Alsace opengetrokken en haar, voordat ze een slok kon nemen, een plechtige belofte laten doen. ‘Niets wat tussen deze vier muren wordt gezegd komt óóit naar buiten. Afgesproken?’

Chantal had het plechtig beloofd, met de hand op haar hart.

‘Santé!’

‘Santé!’

Op dat moment wist ze het zeker. Evelyne zou haar maatje worden, een vriendin die ze alles kon toevertrouwen, haar baken in de nieuwe wereld, de Limousin.

Evelyne had een schaal borrelhapjes op tafel gezet. Toastjes met zalm, olijven, zongedroogde tomaten. ‘Wat heb je altijd willen weten over je collega’s? Nou...? Of ben je niet nieuwsgierig?’

Haar twinkelende oogjes trokken Chantal over de streep. Natuurlijk was ze nieuwsgierig naar haar nieuwe collega’s. De goed uitziende directeur, de technici, de redacteurs. Wie waren er getrouwd, wie niet, hoelang zaten ze er al, waarom keek die-en-die altijd zo chagrijnig, was er iets gebeurd wat ze moest weten? Eindelijk kon ze alles vragen waar tijdens het werk geen gelegenheid voor was. Te druk, te veel deadlines, te veel mensen die meeluisterden.

Tussen de roddels door toverde Evelyne, met dezelfde efficiëntie waarmee ze de nieuwsredactie bestierde, garnalen met zelfgemaakte mayonaise op tafel. Ze begon te vertellen over Julien Sax, haar vijfde baas in zestien jaar. Een harde werker die haar niet met onnodige klusjes opzadelde, waardoor ze praktisch fulltime redactiewerk kon doen. Vier jaar geleden was Sax van RTL gekomen en het eerste wat hij deed was de programmering van RLP volledig omgooien. Een paar redacteurs waren hun programma kwijtgeraakt waar ze al jaren hun bestaansrecht aan ontleenden. Het nieuws was op de schop gegaan. Meer regio. Ook het muziekbeleid was veranderd. Honderd procent Frans repertoire. Op

buitenlandse nummers stond de doodstraf. De redactie had tegengesputterd, de aandeelhouders hadden gearzeld, maar Sax had onverstoorbaar doorgezet en tot ieders verbazing waren de luis-tercijfers na een paar maanden in een fraaie curve omhooggegaan. Sinds twee jaar was RLP marktleider.

Chantal knikte. De goede sfeer op de redactie was haar al opgevallen. Mensen deden aardig tegen elkaar. Van haar tijd bij France Inter wist ze echter maar al te goed hoe de sfeer binnen de kortste keren kon omslaan. Al die ego's, bijengepakt in één kleine ruimte – er hoefde maar iets te veranderen of de vlam sloeg in de pan. De onverwachte promotie van een collega, een nieuwe chef, een programma dat geschrapt werd.

Inmiddels had Evelyne de tafel afgeruimd voor de volgende gang: lamsvlees met krieltjes. De Vin d'Alsace werd vervangen door een bordeaux, die er soepel in gleed.

'Het is heerlijk,' zei Chantal.

'Fijn. Is het eten in je pension zó beroerd?'

'Rampzalig. Alles is altijd volledig verkookt. Gelukkig is er een goede Italiaan om de hoek, waar ze weten wat *al dente* betekent.'

'Kapotgekookte groente is een specialiteit van de streek. En ik kan het weten. Ik ben hier geboren.'

'O?' Sinds ze in Limoges werkte, probeerde Chantal zich iedere plaatsnaam die in het nieuws langskwam in te prenten. 'Waar?'

'Een onooglijk gat waar jij nog nóóit van gehoord hebt. Een paar huizen, een paar koeien, wat kippen en dan heb je het gehad. Als je 's middags om een uur of twaalf van Dun le Palestel naar het westen rijdt en na vijf kilometer kapotgekookte sperzieboontjes ruikt, ben je er.' Evelyne trok er een vies gezicht bij.

'Heb je lang in dat gat gewoond?'

'Godzijdank niet. Zo gauw ik een baantje in Limoges had, was ik weg. Ik heb altijd in de stad willen wonen. Zo'n klein dorp, niks voor mij.'

'Hoezo?'

'De sociale controle, schei uit! Achter ieder raam houdt iemand je in de gaten. Heel benauwend. Hier kan ik tenminste doen waar

ik zin in heb. Lekker anoniem. Niemand die weet wie ik mee naar huis neem.’ Evelyne zuchtte. ‘Niet dat mijn seksleven op het ogenblik veel voorstelt. Nadat de voorlaatste directeur vier jaar geleden zijn biezen moest pakken en mij vergat mee te nemen, is de boel op slot gegaan. Niet erg opwindend dus. Nog een glaasje?’

‘Ja, doe maar.’ De mededeling dat Evelyne het met de baas gedaan had, trof Chantal als een stomp in de maag. ‘Wisten je collega’s ervan?’

‘Waarvan?’

‘Van die directeur?’

‘O nee, gelukkig niet. Meneer de directeur was getrouwd – directeurs zijn altijd getrouwd – dus alles moest in het geniep gebeuren. Achteraf ben ik daar héél blij om. Niemand op de redactie heeft er ooit iets van gemerkt. Goddank.’ Evelyne nam een forse slok wijn. ‘En jij?’

‘Eh...’ Chantal merkte dat ze moeite had haar gedachten te ordenen. ‘Ik heb altijd in de stad gewoond. En nu zoek ik een “huisje in het groen”. Misschien wel in net zo’n rottdorp als waar jij gewoond hebt. Dus...’

‘Née-ée, dat bedoel ik niet.’ Evelyne stond op van tafel en legde Carel Kraayenhof in de cd-speler. ‘Ik bedoel... wanneer heb jij voor het laatst staan zoenen?’

Nog een stomp. Chantal moest even slikken. Bandoneonklanken vulden zachtjes de woonkeuken. Het had geen zin eromheen te draaien, de spelregels waren overduidelijk: eerst vertel *ik* mijn leven, en dan *jij*. Zo ging het en nu was het haar beurt. Tot haar geruststelling zag ze dat Evelyne een tweede fles bordeaux had geopend. Dus begon ze over France Inter, over de reden van haar vertrek. Hoe stom ze was geweest een relatie te beginnen met Eric, de hoogste baas. Nee, hij was dus niet getrouwd. En hij zag er buitengewoon patent uit. Een halfjaar was het de grote liefde, met alles erop en eraan. Daarna had de lul haar ingeruild voor een jongere collega. Jezus, wat had ze zich beledigd gevoeld. Gekrenkt, gebruikt. En de hele redactie bleek op de hoogte. Geen stap wilde ze meer zetten in die tent. Wanneer ze ’s avonds thuis-

kwam, was ze doodop van de hele dag net doen of er niets gebeurd was. Ze was gaan drinken. Whisky en ander spul dat ze normaal niet aanraakte. Geen liters, genoeg om haar woede te verkoelen, te slapen. De volgende dag zat ze weer achter de microfoon. Professioneel als altijd. En natuurlijk had haar presentatie gestaan als een huis. De radio in Erics kamer was op slechts één zender afgesteld: France Inter. Niets zou hij aan haar stem mogen merken. Niets. Maar direct na de uitzending was ze naar de toiletten gerend. In de spiegel zag ze haar grauwe huid, haar doffe ogen. Verdomme. Ze had zichzelf toegeschreeuwd: hij eruit, of ik! Het was het laatste geworden. De lul had gewonnen. De lul was immers haar baas.

Nadat ze alles verteld had, kwam Evelyne naast haar zitten en sloeg haar arm om haar heen. Chantal probeerde haar tranen weg te slikken, maar even later begon ze te janken als een klein kind.

‘Hier...’ Evelyne gaf haar een papieren zakdoekje. ‘Gooi het er maar uit. Ik heb pákken tissues in huis.’

Chantal voelde Evelyne's hand door haar haar gaan. Lekker. Vingers die haar gespannen nekspieren masseerden. Ze liet haar tranen de vrije loop. Ze voelde zich boos en opgelucht tegelijkertijd.

‘Goed dat je daar weg bent. France Inter kan de boom in.’ Evelyne's vingers kneedden haar schouder. ‘We zullen ze in Parijs een poepje laten ruiken. Straks woon je op het mooiste plekje van Frankrijk, in een snoepje van een huis. En... maken we nog een flesje open?’

‘Natuurlijk,’ snotterde Chantal, ‘maar zet alsjeblieft een andere cd op.’

Twintig voor een. Tijd genoeg om het bulletin van een uur voor te bereiden. Op het bureau lagen nog wat berichten die de uitzending van twaalf uur niet gehaald hadden. Onbeduidend nieuws, maar wel handig om het programma op lengte te brengen.

‘Wat doen we met Parijs?’ vroeg Evelyne vanaf de overkant van de nieuwsdesk. ‘Wil je onze verslaggever nog een keer in de uitzending of maak je er een berichtje van?’

‘In de uitzending. Het liefst met een van de gedeputeerden.’

Evelyne grinnikte. ‘Die zitten nu met de president in een veel te duur restaurant. En ze krijgen zó veel te drinken, dat ze straks vergeten zijn waarom ze vanochtend de trein naar Parijs hebben genomen.’

‘Probeer het toch maar.’

‘Oké.’

Terwijl Evelyne de verslaggever op zijn mobieltje belde, klikte Chantal de website van Reuters open om te zien wat er nog meer in de wereld gebeurde. In Pakistan was een van de leiders van een terreurorganisatie aangehouden, in Johannesburg was dit weekend een internetconferentie... Interessante onderwerpen, maar niets waarvan de Limousin wakker zou liggen. Ze keerde terug naar het draaiboek voor de uitzending en tikte een paar vragen voor de verslaggever in Parijs. Nog een, twee berichtjes en de uitzending stond in de steigers. Ze draaide haar stoel naar Evelyne. ‘Heb jij nog wat?’

‘Nee... behalve dat, eh...’ Driftig begon Evelyne in de stapel

papieren te zoeken die op het bureau lag. Haar ogen twinkelden. '... dat ik een huisje voor je gevonden heb.'

'Wat!' Chantal hield onmiddellijk op met tikken. 'En dat zeg je nu pas!'

Triomfantelijk hield Evelyne de print omhoog. 'En nog betaalbaar ook!'

De afgelopen twee maanden had ze Chantal geholpen bij de huizenjacht. Haar vriendin moest geen dag langer aan de rue Bourges tegen dat akelige behang aan zitten kijken. Dus werden iedere dag de websites van de belangrijkste makelaars afgestruind op zoek naar een betaalbaar 'huisje in het groen'. Evelyne had zelfs haar hele familie de opdracht gegeven ogen en oren open te houden. Maar het bleek moeilijker dan verwacht. Huisjes genoeg, het probleem was 'betaalbaar'. Sinds de Engelsen tegen spotprijzen naar Limoges-Bellegarde vlogen, waren huizen meer dan twee keer zo duur geworden. Voor een schuur zonder water of elektriciteit werd vlot veertigduizend euro neergeteld. De markt was volledig op hol geslagen. Chantal was al bereid een flatje in de stad te huren, wachtend totdat de prijzen zouden dalen, maar trots hield haar tegen. Ze was niet zomaar uit Parijs weggegaan. Ze wilde een ander leven, een *béter*.

'Laat zien! Waar is het?'

'Monteil.'

Evelyne reikte de uitdraai van Century 21 aan. Bovenaan stond een foto. Een bloeiende fruitboom en een boom die nog groten-deels kaal was. Een tuinmuur die er niet al te best uitzag. Het woonhuis oogde beter. Typisch een huis uit de streek. Dikke, uit granietsteen opgetrokken muren. Vijf ramen, opgemetseld met baksteen. De houten luiken waren dicht. Meteen boven de ramen van de eerste etage begon een leisteendak. Twee schoorstenen, op elke hoek één. Er was een schuur die 'gerenoveerd' moest worden. Om het huis lag een terrein van bijna tweeduizend vierkante meter. Vraagprijs: zeventigduizend euro.

'Niet duur, hè?' zei Evelyne.

'Ja, te gek.' Ongelovig schudde Chantal haar hoofd. 'Er is vast

iets mis mee. Monteil grenst zeker aan een militair oefenterrein of een of andere vieze fabriek.'

'Helemaal niet.' Evelyne stond op en liep naar de kaart van Limousin die in het midden van de redactieruimte hing. 'Kijk, hier is het...' Haar vinger gleed over het papier. 'Even voorbij Saint Léonard-de-Noblat... Monteil.'

Chantal kon de letters nauwelijks lezen. 'Het is een gát!'

'Maakt dat iets uit? Als het maar een móói gat is. Waarom ga je vanmiddag niet even kijken?'

'Vanmiddag?'

'Je laatste bulletin is om twee uur. Of had je andere afspraken?'

'Nee, maar eh...'

'Wat dacht je van vier uur?'

'Je hebt toch niet...'

Evelynes lachrimpeltjes vulden haar gezicht. 'Waar heb je anders een redactieassistente voor? Natuurlijk heb ik een afspraak met de makelaar gemaakt. Straks is iemand je nog voor.'

Even na drieën zocht Chantal haar spullen bij elkaar.

‘Niet meteen tekenen, hè.’ Met een bezwerende blik keek Evelyn haar aan. ‘En je belt me.’

‘Tuurlijk, *chérie*, metéén!’

Chantal danste de redactieruimte uit. Via het halletje, langs de toiletten, door een deur naar de publieke ontvangstruimte. Vanaf een zitje konden gasten door een langwerpige, aquariumachtige raam in Studio 1 kijken. De studio zelf was verboden voor publiek, evenals de redactieruimten. Alle deuren die op de ontvangstruimte uitkwamen, waren beveiligd. Zonder pasje kwam niemand ergens binnen.

Tegen de achterzijde bevond zich de receptie, een in de kleuren van het radiostation gespoten balie. Groen en geel. Aan de muur prijkte de slogan ‘Radio Limousin Populaire: weet wat er speelt’. De vitrine naast de receptie was gevuld met zilveren ballpoints, glimmende walkmans en andere relatiegeschenken. Uit de speakers die achter twee palmen verborgen waren, klonk de uitzending.

Achter de balie zat de receptioniste die drie maanden geleden was aangenomen. Ze was piepjong en zag er goed uit – en dat wist ze. Tijdens de plaatjes hingen de dj’s altijd bij de receptie rond, maakten grappen en flirtten wat, tot ergernis van de directeur. Julien vond het geen gezicht wanneer medewerkers zich in de ontvangstruimte ophielden.

‘Succes met je huis, Chantal.’

‘Dank je.’

Als een lopend vuurtje had het nieuws zich door het hele gebouw verspreid.

‘Tot morgen.’

‘*Salut.*’

Chantal liep naar de uitgang. Door het raam zag ze de rug van Luc, die nog dienst had. Verderop, achter het studioglas, het hoofd van dj Marc, bewegend op het ritme van de muziek. Na het plaatje zou hij het 0900-nummer noemen, waarop de lijnen weer rood zouden staan van luisteraars op jacht naar t-shirts, dvd’s, cd’s en andere gesponsorde prijzen.

Hoewel de lift klaarstond op de tweede etage, nam Chantal de trap. Een beetje beweging. De laatste maanden was het er niet van gekomen. Zelfs in haar vrije tijd was ze op de redactie. Dossierkennis opbouwend om zo min mogelijk haar collega’s te hoeven lastigvallen, en op internet speurend naar huisjes. Bezichtigingen waren tot nu toe op een teleurstelling uitgedraaid. Met alle huizen binnen haar budget was wel iets mis. Een lekkend dak, verrotte balken, te veel achterstallig onderhoud. Soms was er niet eens een toilet. Het voordeel was wel dat ze de streek leerde kennen. Niet overal bleek de ‘campagne’ even mooi. Sommige dorpen waren ronduit deprimerend. Vervelozende poorten, vervallen schuren, smerige erven, meer dan de helft van de huizen onbewoond. Tussen zoveel somberheid wilde ze niet wonen. Ze was gaan twijfelen. Misschien moest ze, om haar budget op te krikken, toch een beroep op haar vader doen. De erfenis, die ze na het overlijden van haar moeder – vijf jaar geleden – op de bank had gezet, leek niet toereikend.

Zeventigduizend euro. Het bedrag zong door haar hoofd. Chantal liep het gebouw uit, de zon in, en stak de halfvolle parkeerplaats over. Naast de groengele reportagewagen, die alleen bij live-uitzendingen werd ingezet, stond haar auto. Toen ze instapte, merkte ze dat ze even naar adem moest happen. Verdomme, ze moest écht iets aan haar conditie gaan doen.

Ze reed naar de uitgang van het terrein en duwde haar pasje in de automaat. Onmiddellijk reageerde de slagboom. In twee mi-

nuten reed ze van de *Zone Industrielle Nord* naar de A20. Het was druk. Vrachtauto's, profiterend van de tolvrije snelweg, en opvallend veel Nederlanders, met caravan op weg naar Spanje of naar hun vakantiehuis in de Dordogne.

In de Limousin zaten niet zoveel Nederlanders. Nog niet. Wanneer ze de grappen hoorde over haar vaders landgenoten – de caravans vol ingeblikt vlees, de jeneverflessen in de achterbak, het stupide oranje leeuwtje op de hoedenplank – voelde ze altijd plaatsvervangende schaamte.

Ze haalde een witte bestelbus in met Engels kenteken. Er zaten twee mannen in met werkkleding. Ongetwijfeld bouwvakkers. Acht van de tien huizen die in de Limousin verkocht werden, gingen naar Engelsen. De inheemse bevolking morde. De prijzen waren zó gestegen dat hún kinderen zich nergens meer konden vestigen. Verder droegen de Engelsen niets bij aan de lokale economie. Engelse bouwvakkers knapten Engelse huizen op. En Frans spraken ze ook al niet. Sinds de Honderdjarige Oorlog waren de Engelsen niet zo gehaat geweest. Maar er zat ook een andere kant aan het verhaal. Doordat de Engelsen al die verwaarloosde huizen opknapten, zag menig dorp er beter uit dan ooit. En wat betreft de hoge verkoopprijzen, het waren Fransen die de winst in hun zak staken.

De A20 scheerde langs Limoges. In de felle zon leek de provinciehoofdstad nog lichter dan anders. De vele gebouwen in pasteltinten gaven de stad een zuidelijke uitstraling. Toch zou ze er geen huis willen hebben. Vergeleken met Parijs was Limoges saai. Aangeharkt, netjes. Een échte stad stonk. Oude vervuilende bussen, rioolputten, slachthuizen, uitheemse markten. In Limoges rook ze niets. Dan kon ze net zo goed buiten wonen. Daar rook het tenminste naar vee en mest. Als kind was ze dol geweest op de *campagne*. De familie van haar moeder had een buitenhuis gehad in de Cantal, waar alle vakanties werden doorgebracht. Chantal hoefde haar ogen maar te sluiten of ze was er weer. Het terras voor het zomerhuis. Het uitzicht. De eindeloze ruimte. Het licht, zoveel helderder dan in Parijs. De felblauwe lucht. De geur van pas gemaaid gras.

De Golf draaide de N141 op. De meizon brandde nu in haar nek. In de verte lagen de uitlopers van het Centraal Massief. Groene heuvels, eikenbossen, badend in het licht. Op de *Route Nationale* was veel minder verkeer. Toch bleef ze geconcentreerd. Vooral de 'kleinere' wegen waren levensgevaarlijk. Er werd soms veel te hard gereden en ieder moment kon er een trekker opduiken.

De weg liep nu licht omhoog. Hier begon een andere wereld. Chantal had het gevoel dat ze op reis ging, vrij was, alsof ze de komende dagen niet meer om zes uur 's ochtends achter de microfoon hoefde te zitten.

Ze stak de Vienne over. Het water in de rivier stond laag. In het voorjaar had het nauwelijks geregend. Opgedroogde bronnen, klagende boeren en de zomer moest nog beginnen. Even liep de weg parallel met de rivier, maar na een scherpe bocht naar links ging het een heuvel op. Saint Léonard-de-Noblat. Op het pleintje in het centrum heerste een gezellige bedrijvigheid. Er was een bakker, een kruidenier, een café, een brasserie. Leuk om hier een terrasje te pikken na het werk, een hapje te eten, op weg naar huis. Ze had nu helemaal een vakantiegevoel.

Na Saint Léonard-de-Noblat liep de N141 verder in oostelijke richting. Na tien kilometer verscheen het bordje MOISSANNES. Ze sloeg rechtsaf. Verkeer was er niet meer. De weg werd nu echt smal. Als ze nu een boer met oplegger tegenkwam, zou ze haar auto in de greppel moeten zetten.

Kwart voor vier. Ze was keurig op tijd. Ze keek op het briefje dat Evelyne haar had meegegeven.

Century 21, Pierre Aubrost
Moissannes, kerk, 16.00 uur

Iemand heeft op een knopje gedrukt om me tot leven te wekken.

De jongen uit Parijs is er weer. Sinds vandaag. Ik hoef niet eens door het raam te kijken om me daarvan te overtuigen. Ik voel het. Aan de tinteling op mijn huid, aan mijn buik, aan alles. Het huis is open. Zijn kamer is aan de achterkant. Als de wind goed staat, hoor ik muziek. Hij heeft grammofoonplaten meegebracht die ik nog nooit gehoord heb. Sommige nummers draait hij een paar keer achter elkaar. Het is een geheim teken, bestemd voor mij. Als ik wil antwoorden, moet ik vanavond het licht in mijn kamer laten branden en de luiken open laten. Natuurlijk doe ik dat.

Het hangt in de lucht. Ik heb meer zelfvertrouwen dan ooit. Hij moet er iets van merken. Het mag niet zo zijn dat er weer een hele vakantie verloren gaat. Ik ben ongeduldig. Ik moet weten dat de wereld waarvan ik droom reëel is. Iemand moet me daarvoor het bewijs leveren. Een test om te weten of ik mezelf niet voor de gek houd. Zoveel zelfvertrouwen heb ik dus ook weer niet.

Ik kijk in de spiegel. Ik ben mooi. Of niet dan? De fotograaf die het portret heeft gemaakt, vroeg me of ik voor hem wilde poseren. Ik kan me niet voorstellen dat hij dat ieder meisje dat met haar moeder langskomt vraagt. Het was geen ordinaire truc, maar oprecht. Mijn huid glanst, mijn ogen stralen. Met mijn lange blonde haar lijk ik op de jonge Romy Schneider.

Ik trek mijn blauwe jurk aan om naar buiten te gaan. Het is zomer en ik ben zeventien. Ik voel dat het gaat gebeuren. Einde-lijk.

Toen Pierre Aubrost het dorp binnenreed, viel hem onmiddellijk de Golf met het Parijse kenteken op die naast de kerk stond. Tegen het portier leunde een jonge vrouw die genoot van de lentezon. Ze droeg een jeans en een witte blouse. Hij drukte kort op zijn claxon als teken van begroeting. De vrouw stak haar hand op en nog voor hij zijn auto kon parkeren, stapte ze in de hare, klaar om achter hem aan te rijden.

Even voor twaalf uur had de makelaar een telefoontje gekregen van RLP. Het ging om het huis in Monteil. Hij was verbaasd geweest dat er zo snel gereageerd werd. Het object stond nog geen twee uur op de website. Nog verbaasder was hij dat de vrouw die belde, niet eens de potentiële koopster was. Nee, het ging om een collega: Chantal Zwart.

Chantal Zwart. De naam kwam hem bekend voor. Was dat niet de vrouw die 's ochtends het nieuws presenteerde? Hij meende zich te herinneren dat ze een prettige stem had. Chantal Zwart zag er ook niet onprettig uit, bedacht de makelaar nadat hij nog eens in zijn achteruitkijkspiegeltje had gekeken. De jonge vrouw reed nu vlak achter hem. Ze had haar raampje opengedraaid en haar linkerelleboog losjes naar buiten gestoken. Ze reden Moissannes uit, in zuidelijke richting.

Nog geen week geleden was het huis in Monteil in de portefeuille opgenomen. Het makelaarskantoor had een uitgebreide brief gekregen van de drieëntachtigjarige Denise Sarde uit Parijs. Sinds 1973 was zij in het bezit van haar ouderlijke huis. In dat jaar waren haar beide ouders kort achter elkaar overleden. De

eerste jaren had ze de woning in Monteil aangehouden als vakantiehuis. Iedere zomer kwam ze voor een paar weken naar de Haute-Vienne. Maar het jaarlijkse uitstapje begon haar steeds meer tegen te staan. Ze vond het vervelend Parijs uit te gaan, haar regelmatige theater- en bioscoopbezoek te moeten onderbreken. Sinds 1980 had ze het huis, dat nog vol stond met de spullen van haar ouders, dan ook niet meer bewoond. En nu ze naar een *résidence* ging, kon ze het geld goed gebruiken. Of Century 21 de woning in haar bestand wilde opnemen. De sleutel kon worden opgehaald bij Augustin Monnot, de buurman. Hij had de laatste jaren het terrein bijgehouden en ze had hem gewaarschuwd dat er iemand kon langskomen.

Een paar dagen later was Aubrost op een ochtend naar Monteil gereden om het huis te beoordelen. In één oogopslag had hij gezien hoeveel achterstallig onderhoud er was. De schuur in de achtertuin was volledig ingestort.

Met zijn digitale camera had hij foto's gemaakt van het huis. Gelukkig viel het zonlicht op de voorgevel. Het waren mooie plaatjes geworden. Terug op kantoor had Aubrost met madame Sarde in Parijs gebeld. Ze leek opgelucht toen ze hoorde dat Century 21 de verkoop van het huis wilde verzorgen. En nee, ze hoefde niet het onderste uit de kan te halen. Ze was ongetrouwd en kinderen had ze niet. Bovendien was ze zich er terdege van bewust hoeveel er aan het huis moest worden opgeknapt. Aubrost en madame Sarde waren een redelijke vraagprijs overeengekomen. De makelaar verwachtte niet dat het object lang te koop zou staan.

Voor de splitsing hield de rode Mégane even in. Links ging de weg naar Laveyrat, rechts naar Monteil. De weg kronkelde door een bos steil omhoog. In de berm lag opgestapeld kaphout. Hoog in het bladerdak klopte een specht. Met volle teugen zoog Chantal de harsgeur op die door het open raampje naar binnen stroomde.

Na twee geniepige haarspeldbochten braken de zonnestralen in volle glorie weer door. Het bos opende zich en ging over in een plateau. Nog geen honderd meter verder lag Monteil – het gat – badend in het licht.

Links en rechts waren weilanden, afgezet met prikkeldraad en palen die om de vijf meter in de grond waren geslagen. Aan de rand van de weg stond het plaatsnaambordje MONTEIL. Een paar meter verderop begon de bebouwing. Links een op een heuveltje gebouwde bungalow. Een uitbundig bloeiende blauweregen slingerde zich om een pergola. Rechts een boerderij. Het woonhuis stond in een hoek van negentig graden op de weg. Bruine luiken en een steil leisteendak. Aan het uiteinde van het woonhuis begonnen de schuren en stallen. Chantal zag hoe de bijgebouwen de helling naar beneden volgden. Monteil lag hoog. Het uitzicht moest prachtig zijn.

De weg liep licht omlaag. Aan weerszijden waren hazelaars, meidoorns en bramen tot één meter hoge hagen gesnoeid. Ze rook de bloesem van de meidoorn. Achter het jonge groen nog meer grasland, nog meer koeien. Daarachter het landschap, als een scherp belichte panoramafoto, eindeloos groen. In de verte moest ergens Limoges liggen.

Dit was de campagne. Veel Fransen hadden op het platteland nog familiebezit. Huizen, bossen, akkers en visvijvers. Hier waren de voorouders geboren, eeuwenlang hadden ze het land bewerkt, hun vee geweid en hout gekapt. Ze waren weggetrokken, op zoek naar werk. De campagne was leeggestroomd. Maar er zouden weer nieuwe bewoners komen, jonge mensen zoals zij, die drukke banen hadden maar in hun vrije tijd van natuur en ruimte wilden genieten.

De Mégane remde af. Links lag nog een boerderij, de metalen luiken gesloten om de warmte buiten te houden. Niemand te zien. De makelaar zette zijn auto aan de rechterkant van de weg, dicht tegen een laag muurtje. Chantal herkende het huis, dat op een kleine tien meter van de weg lag, onmiddellijk. De deur precies in het midden, met aan weerszijden een hoog raam. Boven de ingang een glad geslepen granietblok uit één stuk. Op de eerste etage waren drie ramen, kleiner dan die beneden, bijna vierkant. Alle luiken potdicht. In de voortuin herkende ze de bloeiende appelboom. De foto moest niet lang geleden gemaakt zijn. Een goed teken. Misschien was zij wel de eerste die het huis bekeek.

Bij de ingang van de tuinmuur stond Aubrost haar op te wachten. Chantal had al eerder met het kantoor van Century 21 te maken gehad, maar deze kleine, goed geklede man met zijn suède schoenen was ze nog niet tegengekomen.

‘Madame Zwart, welkom in Monteil.’ Hij stak zijn hand uit. ‘Pierre Aubrost.’

‘Chantal Zwart.’

‘Waar wilt u beginnen?’ Onder zijn arm hield Aubrost een map vol papieren.

‘Ja, waar zullen we beginnen...?’ Chantal bekeek het tuinmuurtje dat, links van de ingang, was ingestort. Bramen en klimop hadden de stenen die nog niet in de greppel gerold waren aan het oog onttrokken. ‘Eerst wat achtergrondinformatie en daarna het huis in?’

‘Uitstekend, zoals u wilt.’ Hij opende zijn map en begon te bladeren. ‘Monteil nummer drie...’ Chantal zag tot haar verrassing

dat het huis zelfs een huisnummer had. Tegen een van de hoekstenen van het tuinmuurtje was een groen, plastic bordje geplakt. ‘Gebouwd in 1877, door de familie Sarde. Het huis wordt overigens verkocht door de drieëntachtigjarige dochter van de familie: Denise Sarde. Het te verkopen object bestaat uit een woonhuis – met vier kamers – en twee schuren.’

‘Geen kelder?’

‘Nee.’ Hij las verder. ‘Het perceel heeft een oppervlakte van tweeduizend vierkante meter. Geen recht van overpad.’

Chantal had tijdens haar huizenjacht wel anders meegemaakt. Zorgelijk gleed haar blik over het metershoge gras en de brandnetels in de voortuin. Háár voortuin, straks. Wat voor maaaimachine was er nodig om door die rimboe heen te komen?

‘Het terrein loopt tot daar.’ Aubrost wees naar een laurierhaag die achter twee eiken opdoemde.

Boven de haag zag Chantal tussen de bomen een landhuis staan. Tussen de brandnetels door liep ze naar de voordeur. Nergens was een A VENDRE-bordje te ontdekken waar de hele Limousin mee volhing. Het huis moest inderdaad nét op de markt zijn.

De makelaar wees naar boven. ‘Het dak is overigens in goede staat. Ik heb nergens lekkages kunnen ontdekken. Ook de balkconstructie ziet er goed uit. Geen houtworm.’

‘Mooi zo.’

Toen ze verder liep, zag ze dat de luiken een eeuwigheid geleden voor het laatst geschilderd waren. Tussen de bruine verfresten kwam het blanke hout aan de oppervlakte.

‘Madame, mag ik?’ Aubrost stond achter haar met de huissleutel. Een antiek exemplaar.

‘O, sorry...’

De sleutel draaide soepel rond, maar daarna moest de makelaar met zijn volle gewicht tegen de massief eikenhouten voordeur duwen.

‘De deur klemt. Zo gauw het huis weer bewoond is, gaat dat vanzelf over. Ga uw gang...’

Ze stapte een donkere gang in. Chantal rook de muffe lucht die ze als kind ieder jaar geroken had wanneer, aan het begin van de zomervakantie, haar moeders familiehuis geopend werd. De geur van dikke lagen stof, uitgedroogd hout en kille steen. De geur van de eerste echte vakantiedag.

‘Hoe lang staat het huis al leeg?’

‘Vanaf 1980. Sinds een week hebben wij het huis in onze portefeuille. U bent de eerste die het ziet.’

Aubrost haalde een schakelaar om. Een armzalig peertje dat uit een van de balken stak wierp een zwak licht op de stenen vloer. Veel te donker, veel te somber. Die lamp zou ze meteen vervangen door een sterkere. Fluitje van een cent.

‘Ik ga vooruit om de luiken te openen. Een beetje daglicht kan geen kwaad.’ Hij verdween in het donker.

Het huis had een klassieke indeling, zoals Chantal al vermoed had. In het midden van de gang liep een smalle trap naar boven. Op de gang kwamen drie deuren uit. De twee vóór de trap leidden naar de naastgelegen kamers. De dichte deur aan het einde van de gang voerde natuurlijk naar de achtertuin. Ze hoorde hoe Aubrost ramen en luiken opende. Door een van de deuren bij de trap stroomde daglicht de gang binnen. De stenen vloer liep door tot in de andere kamers. Ze nam de rechterdeur en ging de kamer binnen. Het was één groot vertrek over de volle diepte van het huis. Tegenover de deur bevond zich een open haard. Sierlijke granietstenen schraagden een zware balk die onder een dikke roetlaag zat. Rechts de salon, een aftandse sofa en twee kale fauteuils die rond een laag tafeltje waren gegroepeerd. Op de muur behang – bordeauxrood met goudmotief – dat op sommige plekken krulde. Ze kon het behang strippen en de muren schilderen, in een lichte kleur.

Door het raam keek ze in de voortuin. Rechts van de bloeiende appelboom sloop een poes over de tuinmuur. Een lapjeskat, zo te zien nog een jong beast. Toen ze met haar nagel tegen de ruit tikte, draaide de poes z’n kopje, keek haar even recht in de ogen om daarna als een schicht de weg over te steken en in de tuin aan de

overkant te verdwijnen. Een van de luiken van de boerderij stond inmiddels op een kier.

Chantal ging verder met de bezichtiging. Links van de open haard was het eetgedeelte. In de lengte van de kamer een lange tafel met aan weerszijden stoelen, in de hoek een oude servieskast. In de achtertuin zag ze nog meer hoog gras. Brandnetels. Een rij hoge coniferen leek de begrenzing van de tuin te vormen. Aubrost was nu precies boven haar, op de eerste etage. Door de krakende vloerdelen kon ze iedere stap die hij zette moeiteloos volgen.

Ze stak de gang over en liep de keuken binnen. Tegen de raamzijde waren eenvoudige kastjes gebouwd, die om verf schreeuwden. Het aanrecht bestond uit oude, gladgeschuurde planken. Boven de gootsteen hing een enkele kraan. Tegen de muur een formica eettafel met twee goedkope stoeltjes. De ruimte daar-teenover werd grotendeels in beslag genomen door het fornuis.

‘Een originele Rosières uit 1950.’ De makelaar was weer terug. ‘Brandt zowel op hout als op kolen. Oerdegelijk. Verwarmt moeiteloos de hele keuken en de bovenste helft van het huis.’

Chantal zag dat boven op het koelkastje een kookplaat stond. Kennelijk hadden de vorige bewoners niet altijd zin gehad om het vuur op te stoken. ‘Is er ook warm water?’

‘In de badkamer.’ Hij wees naar een deur. ‘Er is een boiler.’ De makelaar toonde een zuinige glimlach. ‘Het is allemaal geen luxe, maar het huis is in principe direct bewoonbaar.’

De badcel was al net zo karig ingericht als de rest van het huis. Een simpel fonteintje – mét warmwaterkraan – en witte tegeltjes. In de hoek stond een stalen douchecabine. Zo eentje waar het water lekker hard op de bodem klettert. Naast een roestig straal-kacheltje hing de boiler.

‘Centrale verwarming is er zeker niet?’

Aubrost lachte. ‘Nee, madame, voor deze prijs vindt u geen huis met centrale verwarming. Een open haard en een fornuis, dat is het.’

‘En het toilet?’

‘Dat vinden we hier...’ Hij liep terug naar de keuken en opende

een tweede deur. 'Voilà, een riant toilet.' Vergeleken met het badhok, was het toilet een balzaal. 'De afvoer gaat naar de achtertuin waar de septic tank ligt ingegraven. Nou, wat vindt u ervan?'

'Tja...' Ze zette haar beste nieuwsstem op. Neutraal overkomen, niet te snel toehappen. Natuurlijk was het een oud huis, maar het bood mogelijkheden. En het voelde goed aan. Vertrouwd. 'Er moet wel véél worden opgeknapt.'

'Ben ik helemaal met u eens, maar voor zeventigduizend euro vindt u niet gauw een huis dat zo mooi ligt. En bovendien...'

'Laten we naar buiten gaan.'

'Wilt u niet eerst de bovenverdieping zien?'

'Straks.' Ze was benieuwd naar het uitzicht.

De dichte deur aan het einde van de gang voerde inderdaad naar de tuin. Aubrost nam de sleutel die aan een spijker in de muur hing. De deur zwaaide gemakkelijk open. Onmiddellijk begon het hoge gras. Chantal voelde een warme bries over haar huid strijken. Om haar hoofd dansten insecten.

'Kijkt u uit voor slangen,' waarschuwde de makelaar. 'Ze zoeken de warmte op.'

Ze knikte. De achtertuin lag vol in de zon. Naast de achterdeur was een kraantje waar ze een buitendouche op kon aansluiten. Geen hond die hier binnenkeek. De coniferenhaag was zeker een meter of acht hoog.

'Hier hebben we de eerste van twee bijgebouwen...' hervatte Aubrost de rondleiding, 'opgemetseld uit graniet, gebouwd voor de eeuwigheid. Schrik niet...' Hij deed het poortje van de schuur open. Het lag er vol met oude elektrische apparaten, autobanden, een tuinslang, gereedschap, tientallen lege flessen en andere rotzooi. 'Er is een stortplaats vlakbij,' zei hij terwijl hij het poortje dichttrok, 'in Saint Léonard-de-Noblat. U kunt er gratis terecht.'

'Oké.'

'Dan het tweede bijgebouw...'

Ze namen dezelfde weg terug, langs het huis, naar het andere gedeelte van de achtertuin. Waar de coniferenhaag ophield, kon Chantal zien dat ze de rand van het plateau hadden bereikt. Voor

haar strekte zich de Limousin uit. Een majestueus panorama van bossen, weiden en hagen met bloeiende wilde kers. Geen steden, geen snelwegen, slechts hier en daar, verscholen achter het groen, een groepje huizen, een enkele boerderij. In de verte meende ze de kerk van Saint Léonard te zien. Een schitterende plek.

Hier moest een terras komen, bedacht ze. Met een glas in de hand staren naar de ondergaande zon. Super.

‘Tja... dit ziet er helaas een stuk minder uit.’ Aubrost wees naar de bouwval achter hen. ‘De schuur moet compleet worden gerenoveerd. De klimop groeit zelfs door de muren heen.’

Chantal had de ruïne niet eens opgemerkt. Inderdaad een puinhoop. Het dak was ingestort. Daarna hadden de elementen de aanval ingezet op de tachtig centimeter dikke muren. Aan de voorzijde stond zo goed als niets meer overeind. Vaag was de oude ingang nog te zien.

‘Oeps...’ Ze veinsde teleurstelling, zette haar zakelijke gezicht op. De onderhandelingen over de prijs waren nu écht begonnen. Aubrost keek haar aan alsof ze een slechte actrice was. Snel wendde Chantal zich af. Aan haar buik voelde ze dat ze haar ‘huisje in het groen’ gevonden had. De plek, het uitzicht, het licht, de ruimte... alles klopte. Liefde op het eerste gezicht. De bouwval was een zorg voor later. Ze moest toeslaan voordat de eerste Engelsen naar Monteil zouden komen.

Bij de bezichtiging van de eerste verdieping was ze met haar gedachten nog steeds in de achtertuin. De twee slaapkamers, de piepkleine achterkamertjes volgepropt met meubilair, ze registreerde het amper. Er ging een trap naar de zolder. Eén grote ruimte met dwarsbalken waar het nóg warmer was dan buiten. Door de dunne leisteenplaten brandde de zon. Op de vloer nog meer huisraad en rommel. Toen ze weer buiten met de makelaar voor het huis stond, kon ze zich niet herinneren of de vloer helemaal droog was geweest. Had het écht niet gelekt?

Aubrost legde de map in zijn auto. ‘Wat spreken we af? Misschien wilt u het huis nog een keer bekijken?’

‘Ja, als dat kan.’

‘De buren hebben een tweede sleutel.’ Hij wees naar de boerderij waar ze als eerste waren langsgereden. ‘Ze heten Monnot. Het zijn boeren, dus er is altijd wel iemand thuis.’

‘Misschien ga ik dat wel doen.’ Ze gaf hem een hand. ‘Meneer Aubrost, u hoort van mij.’

‘Nog een prettige dag, madame Zwart.’

De makelaar keerde in de oprit van de overburen en reed weg. Op hetzelfde moment hoorde Chantal hoe met een korte metalen klik een luik werd dichtgetrokken. Toen ze naar de boerderij keek, zag ze dat alle luiken weer hermetisch gesloten waren. Wie was er op een donderdagmiddag rond half vijf thuis? Oudjes. De gemiddelde leeftijd in de Limousin behoorde tot de hoogste in Europa. Als zij zich hier zou vestigen, zou het gemiddelde naar beneden schieten.

Terwijl ze in de richting van het landhuis liep, viste Chantal haar mobieltje uit haar tas en zocht het nummer van Evelyne. De display gaf aan dat de telefoon onvoldoende bereik had. Door het traliwerk van de poort zag ze de oprit van het landhuis liggen. Gladgeschoren buxusbollen en bloeiende rododendrons. Daarachter een statige gevel, alle luiken op slot. Ze liep verder. Aan het eind van de muur hield Monteil op en begonnen de weilanden. De weg draaide naar links en verdween in de verte in de bossen. Rechts ging het steil naar beneden. In de diepte lag een meertje, glinsterend in de zon. De display van haar mobieltje meldde dat ze weer verbinding had.